

Sygn. akt IV KK 466/21

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **D. D.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 października 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 12 marca 2021 r., sygn. akt VII Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.

z dnia 21 października 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na adw. P.G., Kancelaria Adwokacka w Ż., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

D. D. został oskarżony o to, że w dniu 4 września 2014 roku, w M., woj. (...), grożąc M. K. oraz M. H. natychmiastowym użyciem przemocy, poprzez celowanie do nich z przedmiotu przypominającego broń palną i grożenie zastrzeleniem, dokonał zaboru z placówki bankowej - agencji P. w M., w celu przywłaszczenia, kwotę 10.100.00 złotych, na szkodę S. P., tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 21 października 2020 r., sygn. akt II K (...), uznano oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzono mu karę 4 lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 46 § 1 k.k., zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz P. w M. kwoty 10.100,00 złotych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 12 marca 2021 r., sygn. akt VII Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając rażąco naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób przekraczający ramy swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe dając wiarę zeznaniom świadków A. D., P. D. i M. D. w zakresie w jakim twierdzili, że osoba utrwalona na nagraniach monitoringu to najprawdopodobniej skazany D.D., odmówił dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz uznał, że opinie z zakresu antropologii potwierdzają zeznania świadków D.;
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez ocenę, że nie doszło do naruszenia tego przepisu bowiem w przedmiotowej sprawie nie zachodziły nieusuwalne wątpliwości faktyczne i Sąd Rejonowy nie rozstrzygnął ich na niekorzyść oskarżonego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II Instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym umożliwiającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron.

Skarżący zdaje się zupełnie pomijać, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k.

kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Natomiast art. 523 § 3 k.p.k. stanowi, że kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania niezależnie od podstawy tego umorzenia.

Przedstawione zarzuty kasacyjne nawet czysto formalnie nie odnoszą się do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – nie sformułowano bowiem zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k. Stanowią one natomiast powielenie treści zarzutów apelacyjnych, dotyczących zasady swobodnej oceny dowodów oraz zasady *in dubio pro reo*, a więc wprost ustaleń Sądu Rejonowego. obrońca skazanego choć podkreśla, że sprawie niniejszej mamy do czynienia z sytuacją rażącego naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, to jednak treść uzasadnienia kasacji wskazuje jasno, że obrońca skazanego kwestionuje przede wszystkim ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji i poczynione w tym zakresie ustalenia faktyczne.

Ocena zarzutów przedstawionych w kasacji obrońcy skazanego, a odnosząca się do naruszenia przez Sąd Okręgowy w B. chociażby art. 7 k.p.k., prowadzi do wniosku, iż zarzuty te są chybione i stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu, które zostały poprzedzone prawidłową i wnikliwą oceną dowodów zgromadzonych w sprawie. Zaprezentowana przez Sąd Okręgowy w B. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacja w sposób wyczerpujący, pełny i szczegółowy wskazuje powody, dla których Sąd utrzymał w mocy wyrok skazujący D. D.. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu Sądu II instancji zawiera wszelkie rozważania w zakresie przyjętego przez Sąd rozstrzygnięcia, co świadczy o poprawności przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy kontroli instancyjnej, tj. wyroku Sądu *meriti*.

W kontekście sformułowanych w niniejszej sprawie zarzutów kasacyjnych, jako kluczową należy podnieść też kwestię, że zarzuty nie mogą stanowić też próby uczynienia z postępowania kasacyjnego, trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Podkreślić należy, że Sąd odwoławczy odniósł się w sposób pełny i należyty do podniesionych w zwykłym środku zaskarżenia zarzutów i w

uzasadnieniu swojego wyroku wskazał dlaczego poszczególne zarzuty uznał za chybione. Jeszcze raz należy zatem podkreślić, że uzasadnienie tego wyroku spełnia zatem standardy wyznaczone treścią art. 457 § 3 k.p.k., a jednocześnie dowodzi, iż wszystkie zarzuty apelacji oraz najistotniejsze kwestie w nich poruszone zostały dostrzeżone przez Sąd odwoławczy. Sąd w sposób wyczerpujący i zgodny z przepisami procedury karnej wskazał w uzasadnieniu wszelkie motywy swojego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do prawidłowości oceny dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego wskazać należy, że zostały one uznane za niewiarygodne w zakresie w jakim D. D. zaprzeczył, aby brał udział w inkryminowanym zdarzeniu. Zarówno Sąd meriti, jak i analizujący apelację Sąd Okręgowy wskazały, że zeznania świadków dały podstawę do identyfikacji oskarżonego jako sprawcy napadu na bank, choćby z tego powodu, że osoby te znały doskonale wygląd oskarżonego, miały z nim wcześniejszy kontakt, a ponadto ich relacje korelowały z innymi dowodami, w tym m. in. z opinią antropologiczną.

Wskazać również należy, że sformułowany w punkcie drugim kasacji zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Analiza motywów rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego prowadzi do wniosku, że Sąd nie powziął żadnych wątpliwości w zakresie sprawstwa D. D., a świadczy o tym odniesienie się, w sposób logiczny i precyzyjny, do okoliczności, które doprowadziły go do przekonania o winie skazanego. Z kolei Sąd Okręgowy, przeprowadzając kontrolę odwoławczą w ramach postawionego w tym zakresie zarzutu, nie dopatrzył się żadnych uchybień w ocenie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, które mogłyby przełożyć się na błędy w ustaleniach faktycznych i swój pogląd należycie uzasadnił.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen

płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.